

HOCAMIZ BAHA KANTAR

Yazan: Doç. Dr. İbrahim LÜTEM

Baha Kantar'ın vefatı onu seven ve ondan feyiz almış bulunan binlerce talebesini eleme garketmiştir. Uzun yıllar emek verdiği Ankara Hukuk Fakültesi onun aziz hâtrasını geçen cumartesi günü hazin bir törenle andı, gazetelerde hakkında bir iki yazı neşredildi. Kendisinin bir yakını olarak tahassüslerimizi aksettirmegi yerine getirilmesi gerekli acı bir cazife telâkki ettik.

Kendisi ile tanışmamız 940 yılına rastlar. Talebe hoca münasebetlerimiz yıllar sonunda sıkı bir dostluğa inkılâp etmişti. Nevi şahsına münhasır bir insandı. Hayatında en fazla önem verdiği namus, dürüstlük, doğru söz ve verilen söze riayetti. Bir insanda aradığı o insanın her şeyden önce "namuslu" olması idi. Nasıl bir adamdır azizim, namuslu mudur diye sorardı. Bu sığata lâyük olabilmek için onun kesin ölçülerine uymamız ve bunları sonuna kadar muhafaza etmeniz gerekirdi, bu bakımdan müsamahası yoktu. Bazan kıcı ve sert gözükmese kıymet hükümlerinden fedakârlık kabul etmemesinden doğmakta idi. Şahıslar hakkındaki bu şüpheliğini bilgi alanına da aksettirmişti. Her hangi bir konu hakkında iyice malûmat sahibi olduktan sonra sanki tamamen yabancıymış gibi sizin fikrinizi sorardı ve edinmiş olduğu bilgileri sizin verdiğiniz izahat ile kontrol ederdi. Bunlar birbirine uyarısa memnun olur fakat ekseriya sorduğu sualler ile şüphesini meydana kordu. O zaman eksik noktaların mevcudiyetini siz de anlar ve derinleştirmek ihtiyacını duyardınız. Pek az yazmış olmasının bir sebebi de bu şüpheliğinde aramak lâzımdır. Yavaş ve titiz bir şekilde çalışırdı bundan kendisi de şikâyetçi idi. Cümleler ve kelimeler üzerinde durması hazırladığı eserlerin az ve hacimsiz olması neticesini doğurmuştur fakat mevcutların mükemmelliği üzerinde ceza hukuku ile uğraşanlar mütefekirler.

Evindeki kütüphanesinde kendisini çalışırken görmek bir zevkti.

Hayatı severdi, ilkbaharın gelişini neşe ile karşılar sonbaharın kasvetli günlerinden hoşlanmazdı. İyi ve rahat yaşamak isterdi. Sıhhatine pek düşkündü. Dinçti, canlı ve neşeli idi. Vefatına sebep olan menhus hastalığın ne olduğunu son demlerine kadar bilmemiş belki de üzerine konurmak istememiştir.

Kadirşinas ve vefakâr idi. Sevdiklerini arar onlar hakkında malûmat isterdi. Derslerindeki şiddetten ve bazan da kaprislerinden ürkmüş olanlar dahil kendisini tanıyanlar ve tanımayanlar için (sevimli) bir insandı. Oğlu Elvend'in elinden tutarak bulvarda gezdirdiği günleri hatırlayanlar üzülmekten kendilerini alamıyacaktırlar. 942 yılında Atatürk'ün ölüm yıldönümü dolayısı ile yazdığım bir yazıyı kendisine göstermiştim. Bu yazıda gençlerin misale ihtiyacı olduğu noktası üzerinde duruyordum. Bu fikre katıyetle iştirak etti.

Biz dürüstlükte misal olmaz isek genç ne yapsın dedi. Namus kavramı onun sabit fikri olarak kalmıştır. Bundan iki yıl önce emekliye ayrıldığı zaman verdiği veda dersinde dürüst olunuz! demesi onun yalnız Türk gençliğine değil bütün Türk aydınlarına bir hitabıdır.

Onun bu ihtarının binlerce aydın talebesinin kulağında çınlamasını ve ona inananlar tarafından nesilden nesile intikal ettirilmesini geleceğimizin teminatından biri saymaktayız. Nur içinde yatsın.